

PALMSES AVATI PIONEERILAAGER

8. juuni hommik töötas terveks päevaks ilusat ilma. Täpselt kell 8.00 kõlasid iides mõisapargis fanfaarihelid, mis kutsusid lapsi hommikvõimlemisele. Kõigist uuestest jooksis mudilasi, kes rutatasid oma kindlasse kogunemispaika. Varsti oli hommikukarguses kuulda vaid kasvataja või pioneerijuhi häält võimlemisharjutuste selgitamisel.

Hommikvõimlemisele järgnes kohe tubade korrastamine ja eneseteenindamine. Paari esimese laagripäeva jooksul saavutasid tubade korra poolest esikohad 7. toa poisid ja 10. toa tüdrukud, kes pesid ise hommikul oma toa põrandad ja hoolitsesid ka selle eest, et toas oleksid värsked lilled. Öökappidele aga asetasid nad kas väikesed linikud või paberist lõigatud linnakesed.

Pärast hommikust loendust ja sööki algas huvitav ja sisukas laagripäev. Hommikupoolikul harjutati rühmades ettekandeid, millega kavatsiti esineda lõkkeõhtul.

Kell 17.00 kogunesid kõik laagrihoone taha, kus asetses kaunistatud alusega lipuvarras. Nõukogude Liidu hümnid helide saatel heisati laagrilipp. Laagriülem sm. Paavelson jutustas noortele neist suurtest võimalustest, mis on antud Nõukogudemaa lastele selleks, et nad võivad suurtes ja avarais koolimajades hästi õppida ja ka koolivaheaega sisukalt ning huvitavalt veeta ametiühingute poolt organiseeritud pioneerilaagris. Ja siin lapsed mitte ainult puhka, vaid omandavad ka uusi teadmisi ja pioneeritarkusi.

... Kogu 160-liikmeline laagripere kogunes õhtusele loendusele, anti raportid ja langetati pidulikult laagrilipp. Ja nüüd sammus laager hanereas piki tiigi äärt lõkkeplatsile, kuhu olid I rühma tüdrukud lõkkesmaterjali juba varem valmis kandnud.

Hüüete «Sütti, sütti, lõke!» saatel süüdati lõke. Tuleleek haaras küivad puud ja kerkis lõbusa praginaga kõrgele. Hakkas pimenema. Üksteise järel esitasid mudilased ettekandeid. Laulis väike III rühma tüdruk Karin Mill, üksinda ja koos oma grupi tüdrukute rühmaga. Külakosti kaugest Leningradist tõi pioneer Kostja. Ta laulis väiksest trummilööjast, kes hukkus vaenlase käe läbi. Nukrana helises noore leningradlase taul öises hämaruses lõkkesule valgel ja viis meid kõiki mõttes tagasi aega, kus kodumaa ägas fašistide ikke all.

Ettekandeile järgnesid ringmängud ja tantsud. Lõkkesule hakkas kustuma ja ka meil oli aeg lahkuda. Lapsed kogunesid rühmade kaupa ja sammusid laagrisse, kus neid ootasid mugavad toad.

Meie aga astume tagasi minevikku. Kunagi ammu-ammu oli lasknud praeguse laagrihoone ehitada parun von Pahlen. Tiik on aastate jooksul muutunud väga poriseks, kuid seda kavatsetakse puhastada, et hiljem lapsed saaksid selles ujuna hakata.

Tähelepanu väärib ka mõisa taga asuv mets, kus on väga palju puuliike. Parun von Pahlen olevat müünud sellest metsast mastipuid laevade ehitamiseks. Ja tõesti, ma pole kuskil näinud nii suuri ja sirgeid puuhiiglasi kui siin.

Samas metsas asub ka ohvrikivi, mille ümber on 4–5 hiiglasuurt kivi. Veidi kaugemal ohvrikivist asub Nõiakivi, mis on lastele armastatuimaks mängukohaks.

Kunagi ammu oli see ilus mõisahoone ainult ühe inimese kasutada. Nüüd on ta aga puhkekohtaks ligi paarisajale sãrasilmsele noorele, kes tulevad kokku meie maa erinevaist linnadest ja küladest. Laagrist lahkudes viivad lapsed kaasa palju ilusaid mälestusi; ei unune laulud õise lõkke juures, matkad ja luuremängud.

L. KAJAKAS